

JELENLÉT

A meghitt spirálok kővé dermednek, akár a megszólítások az utolsó imára.

Feltörrik a bíborvörös pecséteket, hogy megtaláljuk a föld mélyében rejtőző hangokat.

Ne törődjünk az eltéríteni akaró kételyekkel, maradjunk sziklaként a helyünkön.

A pecsétviaszok újra megszilárdulnak, viszont a bőr pórusai szabadon lélegeznek.

A kék és zöld színekkel kellemes hatást érhetünk el, de lássuk be, ez is bizonytalan.

Mint ahogy a kívánatos tulajdonságokat sem érzi meg hamarabb az ember, hiszen

a kabáthajtókák mögött ott vannak a nyugtalanság gombjai. Ha tudsz, hozz közelebb

az örömhöz. Ez közös örökségünk, az egyetlen megmaradt cseresznye-piros remény.

A hétköznapi kohójának acéljából nem önthetsz használható betűket, nevetséges

félreértés az egész. Nem engedhetjük meg, hogy elégikus dalokat énekeljünk.

Tekintetünk furakodjon az ujjrésekbe, ha tenyerünkkel eltakarjuk az arcunkat.

Előfordulhatnak hazugságok a vágyott tavakról. A múlt héten Paradise leskelődött,

lekapta a falról a harsonát, de hiába fújta bele, az néma maradt. Hát nem értitek, hogy ránk

telepszik az unalom? A sötét alagutakban nem látszik a cél, ilyenkor a tömegeknek

van hatalmuk. Nem kell túlkiabálnom tehetetlenségünk határait, nyugalomra van

szüksége a platánoknak. Milyen parancsokra vezethetjük vissza a felelősségünket?

Nem hagyhatjuk figyelmen kívül a leírt szavakat és mérlegelni kell a dühkitöréseinket.
Még nem távolodtunk el a minket körbevevő alumínium kerítésektől.
Ez indokolja
a párbeszédet, a hatalom bűvópatakja mindenhol ott csörgedezik. Ha ellenségeskedést tapasztalunk, hagyjuk abba azt a kurva ásítózást. Az érzelmek iránti fogékonyságra könnyen rálelhetünk, még akkor is, ha valaki mosolya lassan porcelánvázába hullik.
Még ha fájdalma nem is múlik el nyomtalan és veszteségei felfedhetők.
A gumi színe fekete. Az örök igazságok nem azok. Ezen a festményen talán egy hosszú körutat látunk.
Az efféle küldemények megsebeznek ugyan, de biztosan a felszínen tartanak. Mert a formák állandósága megingathatatlan. Körülöttünk mindent beborít a halott bolygó pora. Az örvénylés rövid ideig folytatódik. Csukjuk be a szemünket és fonjuk össze karjainkat. Készen állunk a hatszögletű csempékről szóló értekezésre, amikor már mindent sárgarézbe mártottak. Csak ekkor fogják megsimogatni a drága prémeiket a sokatmondó kezek.
Az egyetlen feszültség a jövő, aminek hiábavalóságát magától értődőnek kell tekinteni.

TAEDIUM VITAE

18 a sivatag fuvolái várnak ránk
új hideg sóhajt áraszt a délután
lassan-lassan a felhő felfedi alakját
holnapra elmossa a hegyek vonulatát

lassan, igen lassan ébredszik a szél is
mitől olyan finom a sivatag pora?
holnapra a ma homokja is csak tegnap csupán
hát feltámadt a szél
hozd be a szőnyegetek és zárkózzunk be
mosolyogj rám még egyszer mielőtt elfelejtelek
ülj le mellém a szőnyegre és mosolyogj
hát feltámadt a szél
sokáig nincs menekvés előled
mosolyogj

újra

lassan-lassan az elveszett sivatag fuvolái is elhallgatnak
reszketve az éjszakába veszni veled egy nap csupán

EL DJOUF

Egyszer megérkezünk,
Keresztül mindenem kilencszer hét napon át.
Hevesen szeretkezünk,
Hagyjuk magunkat elégni a tűző napsugarakon.
Aranypor helyett hamut hintünk fejünkre,
Adj nekem egy csendes pillanatot.
Harmincnolcezer skorpió volt az ára.
A horizont hullámozó vonulatában
Tarajos homokhegyek, őrület, előretörés, gyötrelem.
Kilenc hét alatt végre
Megérkezünk a csendbe.